

“Чую від людей тільки слова вдячності”

Марія ПОМАЗАНКО, голова профспілкового комітету вагонного депо Здолбунів:

– У нашому вагонному депо 650 членів Лікарняної каси. Окрім того, членами Лікарняної каси є і пенсіонери, і члени сімей заліз-

ничників. Точну кількість осіб, які пролікувалися впродовж року, зараз важко назвати. До мене приходять люди зі словами вдячності за те, що скористалися послугами Лікарняної каси, пролікувавшись у Здолбунівській, Рівненській чи Львівській лікарнях. Вони задоволені, адже всі необхідні ліки надавали їм безкоштовно. Наприклад, Віктор Добридень, який працював у нас електрозварником на ПТО Сарни і пішов на пенсію через інвалідність. У нього – серйозна проблема, яка потребує значних коштів на лікування. Я спеціально поспілкувалася із залізничниками у цехах, щоб дізнатися, чи виникали якісь проблеми під час лікування, але почула тільки слова вдячності. Наші працівники не нарікали навіть на харчування. Щоправда, багато залізничників пропонують

внести зміни в положення про Лікарняну касу, зокрема, щодо амбулаторного лікування. Нині багато людей лікуються амбулаторно і купують ліки за власні кошти. Вони є членами Лікарняної каси, але повернення коштів, витрачених на амбулаторне лікування, не передбачене.

Також хотілося б звернути увагу на забезпечення ліками медпунктів на підприємствах. У нас є медичний пункт, який з різних причин не завжди вчасно забезпечується ліками. Тому хотілося б, щоб дециця ліків, яка виділяється на Здолбунівську лікарню, виділялася для нашого медпункту на поповнення медичних аптечок, щоб у разі необхідності можна було надати якісну першу медичну та невідкладну допомогу працівникам підприємства.

“Був у нас і важкий випадок...”

Михайло ГОЦКО, голова профкому Львівської дистанції колії:

– Від імені працівників Львівської дистанції колії хочу подякувати керівництву залізниці та дорпрофсожу за успішну реалізацію ідеї створення Лікарняної каси. Це – крок назустріч усім залізничникам, дуже важливий для нашого соціального захисту. Особливо зараз, у період кризи, коли не кожен може відразу знайти чималі кошти на лікування. У нас в дистанції колії усі працівники, які перебували у лікарні, лише позитивно відгукуються про Лікарняну касу, ні від кого я не почув нарікань, щоб хтось купляв медикаменти за власні кошти. Був

у нас і важкий випадок, коли монтер колії Іван Шикітка потрапив у лікарню із травмою голови. Тривале складне лікування потребувало чималих коштів, і Лікарняна каса оплатила лікування понад ліміт. Зараз Іван Шикітка не працює, він – інвалід І групи, однак знаю, що після лікування почувався краще.

Я спілкувався також із колегами з інших залізниць України, розповідав їм про Лікарняну касу, про те, що наші залізничники задоволені її діяльністю. Від них почув, що колеги нам по-доброму заздять, адже наша залізниця першою створила таку громадську організацію, як Лікарняна каса.

У нових умовах всі проблеми вирішуються швидко

Леонід КОБКО, голова ради ветеранів управління Львівської залізниці:

– Хочу поділитися власним досвідом, бо зовсім недавно, на початку лютого 2010 року три тижні лікувався у лікарні. За скеруванням нашого виробничого лікаря я прийшов до першого терапевтичного відділення. Як завжди взяв із собою всі документи, і крім того, банківську виписку на 300 грн про сплату внеску до Лікарняної каси. У приймальному покої мені сказали, що документів не потрібно, всю необхідну інформацію по Лікарняній касі внесено до комп'ютера. Це надзвичайно важливо, бо знімає багато проблем із платіжкою, адже люди на може її просто забути. Єдине,

що вимагається, це – паспорт. Вже у відділенні завідувача розписала всі призначення й аналізи, призначила лікуючого лікаря. Тут же мені були видані всі необхідні ліки для процедур.

Вийшло так, що я прийшов у відділення під час обідньої перерви. Сиджу у своїй палаті, заходить сестричка й питає: “Чому ви не йдете обідати?” Чесно кажучи, я здивувався, що так оперативно мене взяли на облік і у питанні харчування. Це теж дуже важливо, адже буквально з перших годин перебування в лікарні пацієнт відчуває турботу про нього. Хоча часом виникали певні запитання. Наприклад, всіх ветеранів запитували, чи працюють вони в даний час, чи ні? Різниця полягає в тому, що працюючі отримували посилене харчування. Це не зовсім зрозуміло, адже Лікарняна каса для працюючих і пенсіонерів одна. Ми звернулися з цим питанням до головного лікаря. Вона відповіла, що вже не раз зверталася до свого керівництва і пояснювала, що харчування має бути однаковим.

Разом зі мною лікувалися і пенсіонери, що не були членами Лікарняної каси, і через це змушені були оплачувати частину лікування. Хочу наголосити, що всі медикаменти, виписані лікарем, я отримував безкоштовно і за ними не доводилося ходити до аптеки, витрачаючи кошти і час. Хоча не

зовсім зрозуміло, чому в аптечному кіоску, що в нашій лікарні, ліки такі дорогі? А наша медична служба ніяк не може на це вплинути, бо аптечний кіоск належить до іншої структури. З одного боку, кіоск створено для того, щоб не бігати по інших аптеках, тут все під рукою, але ж ціни які!...

У нашій палаті лежали й хворі, що не працюють на залізниці. Наскільки я знаю, їх лікування оплачувала страхова компанія. Їм лікування у залізничній лікарні сподобалося через те, що в одному місці зосереджена і необхідна діагностика, й лікування. У їхній лікарні, наприклад, здані аналізи возили кудись в іншу установу, що займало чимало часу.

Повертаючись до теми про різницю у харчуванні для працюючих та пенсіонерів, можу повідомити, що цю справу було-таки доведено до кінця. Ми звернулися із запитаннями до виконавчого директора Лікарняної каси, він пообіцяв з'ясувати. Питання було досить оперативно вирішено – на щоденне харчування стали виділяти більше коштів. Таким чином, непорозуміння усунуто. І це ще один аргумент на користь Лікарняної каси: тут можна оперативно втрутитися у процес. Раніше, коли всім керувала страхова компанія, це було майже неможливо. Реакція на всі наші зауваження була негативною.

Підготували Оріся ТЕСЛЮК, Оксана ПОДОЛЬСЬКА, Галина КВАС, Дмитро ПЕЛИХ, Олександр ГЕРШУНЕНКО

Лікарняна каса довела свою ефективність

“Я був між життям і смертю...”

Павло ЯРЕМКО, юристконсульт служби колії:

– День 8 серпня минулого року пам'ятатиму все своє життя. Того дня я на своєму власному авто потрапив в аварію, внаслідок якої зазнав важкої травми. Швидка доставила мене у Жовківську районну лікарню. За допомогою санавіації викликали зі Львова шестеро лікарів, які мене й прооперували. Торакальний хірург Львівського туберкульозного диспансеру Орест Степанович Петришин фактично “повернув” мене з того світу, за що йому окреме велике спасибі. Після трьох днів, проведених у реанімаційному відділенні, реанімаційним автомобілем, про який подбала головний лікар Львівської клінічної лікарні Ольга Палій, мене перевезли у Львівський тубдиспансер, де ще один тиждень я перебував у реанімації. Лікування в Жовкві моїм батькам обійшлося майже в 15 тисяч гривень. Коли я потрапив у тубдиспансер, мій брат написав від мого імені заяву до Лікарняної каси, і надалі лікування відбувалося за рахунок цієї громадської організації. Батьки купували ліки, пред'являли чеки, а Лікарняна каса на мою платіжну картку перераховувала гроші, і так повторювалося впродовж двох місяців, поки мене не виписали додому. Лікування було складним, відповідно й дорогим: одна крапельниця коштувала 700 гривень, не враховуючи інших медикаментів. Загалом вартість лікування у тубдиспансері сягнула близько 20 тисяч гривень, і всі ці кошти нам були повернуті. Тому я вдячний керівництву залізниці в особі Михайла Васильовича Мостового, Лікарняній касі, особисто голові правління цієї організації Володимирі Васильовичу Чернезі, помічнику начальника служби колії з кадрових питань Андрію Михайловичу Кирді, колективам служби колії та юридичної служби, начальникам дистанцій колії і всім тим, хто у прямому розумінні слова узяв участь у моїй долі. Завдяки багатьом людям я залишився живим і щиро вдячний усім за їхню допомогу. Без ребра, з пробитою легенею, без фрагментів у чотирьох ребрах життя продовжується. З початку листопада минулого року я повернувся на роботу, почувався нормально, за порадою лікарів обмежую фізичні навантаження, при цьому все ж стараюся займатися спортом, більше рухатися, розробляти легені і тіло. Від хвороби чи нещасного випадку ніхто не застерезений, та якщо, не дай, Боже, проблеми зі здоров'ям виникатимуть, то знаю, що неодмінно отримаю найнеобхідніше лікування завдяки Лікарняній касі.

“Як добре, що на нашій залізниці діє Лікарняна каса, завдяки якій у нелегкий час я відчула і матеріальну, і моральну підтримку”.

Любов ЛУКАЧ, прибиральниця пасажирського вагонного депо Львів:

– Захворіла я ще у червні минулого року. Внаслідок стресу після смерті чоловіка у мене піднявся рівень цукру в крові. Згодом у мене діагностували цукровий діабет і внаслідок цього захворювання я стала інвалідом III групи. Тепер я повинна двічі на рік лягати в лікарню, щоб підлікуватися, підтримати організм. У лікарні я лежала наприкінці лютого – на початку березня. Дуже задоволена тим, що всі необхідні медикаменти мені видали безкоштовно. За весь період лікування я взагалі не витратила грошей на медикаменти, все оплатила Лікарняна каса. Усі процедури потрібні для лікування хвороби, а саме: масажі, електрофорез, ванни – мені робили безкоштовно. Після них я відразу відчула позитивний результат. Зараз я почувався значно краще, менше болять ноги та й загалом організм став міцнішим. Я не цікавилася, у яку суму обійшлося моє лікування, але знаю, що це не дешеве лікування, адже таблетки, ін'єкції, крапельниці дуже дорогі. Коли я у 2005 році зазнала травми хребта, то частину медикаментів (незважаючи на те, що залізничникам тоді оплачувала лікування страхова компанія) мусила купувати за власні кошти.

Тепер у нашій лікарні добре харчування, не чула, щоб хтось скаржився. Через хворобу у мене було специфічне меню, але знаю, що загалом пацієнтам давали і м'ясо, і рибу. Я дуже задоволена, що на нашій залізниці діє Лікарняна каса, завдяки якій у нелегкий час я відчула і матеріальну, і моральну підтримку.

“Операція коштувала мені майже 6 тис. грн. Лікарняна каса наприкінці 2009 року повернула мені 1200 гривень, спасибі їй і за це”

Сергій ЛОЄНКО, слюсар моторвагонного депо Коломия:

– Проблеми із зором з'явилися в мене давніше, тож довелося звернутися за допомогою до вузлової лікарні станції Коломия. Півтора роки тому з діагнозом катаракта лівого ока мене поставили на облік. Відповідно через цю проблему зі здоров'ям не міг пройти медкомісію. За скеруванням нашої лікарні минулого року потрапив до Львівської клінічної лікарні, в офтальмологічне відділення. Та лікування, на жаль, позитивного результату не дало – зір не відновлювався. Це означало, що потрібно робити операцію. Отримавши скерування нашої лікарні, поїхав у Чернівецьку клінічну лікарню мікрохірургії ока, де мене прооперували. Одинадцятьго березня якраз минав рік. Операція мені обійшлася майже у 6 тис. гривень. Лікарняна каса наприкінці 2009 року повернула мені 1200 гривень, спасибі їй і за це. Найважливіше, що у мене стовідсотково відновився зір, я успішно пройшов медкомісію і мене відновили на роботі.

ЗАСНОВНИКИ: управління Львівської залізниці та дорпрофсож Реєстраційне свідоцтво КВ № 1252. Редактор Ігор ПАРАЩАК тел. 226-32-97 факс. 226-41-83 Заступник редактора Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10	Відповідальний секретар Галина КВАС.....226-25-67 Кореспонденти: Оріся ТЕСЛЮК.....226-32-03 Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65 Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23 Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83 Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34 Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80 Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80	Львівський Залізничник Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1. E-mail: lz@railway.lviv.ua ГС ДТГО “Львівська залізниця” Р/р 260000092670 Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956 ЛФ АБ “Експрес-Банк”	Індекс газети 30223. Виходить щоп'ятниці. Тираж 37 121. Замовлення 392. Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”. Комп'ютерна верстка Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15. Склад редакційної колегії: Ігор Паращак, Андрій Везденко, Оріся Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.	Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції. Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове. Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.
--	--	--	---	--